

April 1887, den nugældende Lov angaaende Brændevinsbrænding. Men dette er en fuldstændig Misforståelse fra det ærede Medlems Side. Loven af 1887 § 46 har ganske vist ordret den samme Bestemmelse som her i Loven angaaende det, at Folkene hver for sig skulle bøde $\frac{1}{6}$ af den for Overtrædelsen foretagne Bøde, saafremt de ere delagtige i den ulovlige Handling. Men det, der er særligt for dette Lovforslag, og som ikke findes i Brændevinsloven, er, at naar de undergivne ikke selv kunne betale, saa skal Ejeren betale for dem. Det er det, som er nyt og monstret, og som bevirker, at de Bøder paa op til 10,000 Kr., der paalægges Ejeren, Bestyreren eller Forpagteren, kunne vokse til det mangedobbelte, fordi hver enkelt af de undergivne, som ere meddelagtige i den begaaede Forseelse, skulle hver for sig svare yderligere $\frac{1}{6}$ af Bøden, og da de selvfølgelig aldrig aldrig kunne betale, bliver det Ejeren, som i Virkeligheden kommer til at betale en saa mange Gange højere Bøde. Lige saa vigtig er det ærede Medlems Udtalelse om, at den Afgang, der gives Kontrollen til at juse i Arbyggernes Forhold, ikke er noget nyt. Det er fuldkomment rigtigt, at ogsaa i Brændevinsbrænderier og Roesjufferfabrikker har Kontrollen Afgang til at undersøge Lokalerne og i det hele taget holde Øje med, hvad der foregaar. Men det, som att er det særlige i dette Lovforslag, og just det, jeg lagde Vægt paa, er § 8, der giver Afgang for Kontrollen til at undersøge vedkommendes Handelsbøger, altsaa sætte sig ind i hele Forretningssagen, kontrollere vedkommendes Drift lige ud i de mindste Enkeltheder, gøre sig bekendt med alle hans Forbindelser, hele hans pekuniære Status o. s. v. Det er dette, der, saa vidt jeg veed, er noget nyt og i vor Lovgivning hidtil enestaaende. — Lige saa lidt havde det ærede Medlem Ret, naar han paastod, at mine Anker mod §§ 18 og 16 vare ubesjødte. Jeg fremhævede, at man havde gjort mig opmærksom paa, at den Bestemmelse i § 18, hvorefter Bøderne skulde affones med een Dag for hver 50 eller 100 Kr., er mangelfuld, idet der mangler Oplysning om, hvor vidt der ved denne „Dag“ er at forstå en Dags stumpet Fængsel eller en Dags Bånd og Brød. Dertil erklærede det ærede Medlem, at en saadan Udtalelse fra min Side vidnede om min overordentlige Uvidenhed i dansk Lovgivning; jeg maatte vide, at Straffeloven i Almindelighed indeholder Forstrifter, som vilde afgive en fuldstændig Forklaring med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg maa sige, at selv om jeg var særlig uvidende i dette Spørgsmaal, vilde

jeg tage mig det forholdsvis let, da det ikke er min mening at være specielt ind i disse Spørgsmaal; men jeg maa beklage, at det i dette Tilfælde ikke er mig, men det ærede Medlem, som har robet Uvidenhed. Naar jeg siger, at „man“ har gjort mig opmærksom paa denne Mangel i Lovforslaget, saa maa jeg tilføje, at denne „man“ er en Kollega af os bægge her i Tinget, nemlig det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Jeg antager, at det ærede Medlem fra Stubbebjerg vil forudsætte, at det nævnte ærede Medlem dog ikke er i allerhøjeste Grad uvidende i dansk Lovgivning. Sagen er nok den, at i Følge Straffelovens § 30 er det (N. S. Larsen: Det er ikke Straffeloven) naa muligvis er det altsaa en anden Lovbestemmelse, jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Detallerne deraf, da jeg ikke er særlig kundig i dette Spørgsmaal; men det ærede Medlem fra Viborg udtalte til mig, vel er det sandsynligt og meget muligt, at Domstolene ved en Fortolkning af dette Udtryk „en Dag“ vilde komme til det Resultat, at man maa antage, at Meningen er simpelt Fængsel, men at dette i ethvert Tilfælde er usikkert. Og det er dog en ejendommelig Maade at give Love paa, at skrive dem saaledes, at man paa Forhaand maa sige, at det er tvivlsomt, hvad Meningen er med dem. Naar det ærede Medlem udtalte, at forleden Dag skulde jeg have stemt for et Ændringsforslag til en eller anden Lov, som var høist uklar i sin Affattelse, vil jeg dertil sige, at jeg er mig ikke bevidst at have stemt for, eller rettere sagt, jeg er sikker paa ikke at have stemt for noget slikt; men den Omstændighed at der her i Salen bliver stillet Ændringsforslag, som ere uklare og utydelige, tør man dog vel ikke anse som et Argument for, at alle Love saa vidt muligt bør affattes saaledes, at ingen kan forstå dem. Naar man paa Forhaand bliver gjort opmærksom paa, at der i Forslaget findes uklare og utydelige Bestemmelser, vil det dog være rigtigst at forebygge de Tvivlsmaal, de give Anledning til. — Ganske de samme Bemærkninger gælde ogsaa med Hensyn til det ærede Medlems Indvendinger mod mine Udtalelser angaaende § 16. I § 16 staar der, at „Angivelse til Udførelse af Båndet af stattefrit M som stattefrit straffes“ med de og de Bøder. Jeg sagde desangaaende forleden Dag, at her er der altsaa ikke gjort Forskel paa, om det er en svigagtig Forseelse eller en Uagtighedsforseelse. Det ærede Medlem svarede dertil, at denne Indvending skuldes atter min store Uvidenhed, idet jeg burde vide, at naar der ikke